

Tytuł rozprawy doktorskiej: „Używanie ciała jako fikcyjna interpretacja wyobraźni.”

Tytuł projektu artystycznego: „Jeżeli nie potrafię latać, to mogę się nigdy nie dowiedzieć, jak piękne jest latanie”

Autor: Ya-Wen Fu

Promotor: dr hab. Tomasz Wendland

Abstract

Praca doktorska skupia się na cielesnym doświadczeniu głównego bohatera fantastyki, przedstawionego jako ciało pokryte niezliczoną ilością luster odbijających otoczenie. Pyta on: Czym jest ciało które, zamiast pokazywać siebie, pokazuje odbicie otoczenia, z którym wchodzi w interakcję? Czy dalej należy ono do głównego bohatera? Czy też przekształca się ono w inną osobę lub istotę? Podjęcie „decyzji” oznacza dla głównego bohatera rozważanie wielu za i przeciw. Lustrzana skóra głównego bohatera jest zamglona pożądaniem, złożoną i trudną do zdefiniowania emocją i zniekształca jego „widzenie” stopniu niepozwalającym mu w pełni uchwycić „rzeczywistości” tego, co jest „widzialne”. Z tego powodu zadaje on szereg „pytań”, by znaleźć sposoby na zbudowanie relacji pomiędzy sensorycznym doświadczeniem ciała a otaczającymi rzeczami.

W świecie pracy doktorskiej pożądania narastają w sposób bezgraniczny, niepohamowany. Główny bohater przechodzi przez kolejne poziomy gry i może mieć zaprogramowane ciała znikające i istniejące bez końca, tracąc na koniec pewność własnego istnienia w *rzeczywistym ciele*. Główny bohater przemieszcza się pomiędzy wspomnieniami ciała budowanymi przez wyobraźnię i kontekst społeczny, tworzącymi znaczenia czynów cielesnych poprzez eksperymenty i porażki w procesie przypominającym programowanie. W eksperymentalnym projekcie *„Jeżeli nie potrafię latać to mogę się nigdy nie dowiedzieć jak piękne jest latanie”*, główny bohater próbuje przy użyciu różnorodnych materiałów i technologii dokonać pomiarów, by stworzyć przenośne urządzenie. Do symulacji latania powstaje para różnych rozmiarów skrzydeł z tkaniny. Następuje rejestracja ciała w powietrzu w stanie przypominającym lot.. Następnie nagranie to jest odtwarzane w zwolnionym tempie. Podczas wyświetlania film przenika przez panele odbitego w lustrach szkła, tworząc na panelach niepełne obrazy. Ta niepełność manifestuje rozbieżność z rzeczywistością, konkretnie demonstrując jak to jest posiadać „mylne wyobrażenie o czymś pięknym”. W tym projekcie przedłużone ciało łączy się i wchodzi w interakcję ze swoim otoczeniem społecznym, współtworząc bieżące i odwracalne relacje. Projekt ten koncentruje się na sposobie podejścia jednostki i innych do stanu istnienia i sposobie odkrywania dotyczących go zagadnień w celu stworzenia jedynej w swoim rodzaju wizji *między* przestrzenią rzeczywistą i wyobrażoną oraz prowadzenia dialogu.